

Arrest

nr. 86 622 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 augustus 2012 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 20 oktober 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 7 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 december 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Italiaanse autoriteiten, op basis van artikel 9.3 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de overname van verzoekende partij. Dit op basis van de verklaringen van verzoekende partij waaruit bleek dat zij van oktober 2004 tot 19 oktober 2011 in Italië verbleef en in het bezit is van verschillende Italiaanse documenten.

1.3. Op 19 april 2012 diende verzoekende partij een aanvraag in om op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – en meer specifiek op grond van de medische problematiek van haar kind – te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.4. Overeenkomstig artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG werden de Italiaanse autoriteiten geacht in te stemmen met het overnameverzoek, nu zij nalieten op het overnameverzoek te reageren binnen de in voormelde bepaling voorziene termijn van twee maanden. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde de Italiaanse autoriteiten op 12 juni 2012 dan ook mee dat er sprake was van een stilzwijgend akkoord.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 augustus 2012 een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht en is de *in casu* bestreden beslissing.

2. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de

Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. Verzoekende partij stelt dat zij, samen met haar dochtertje, ingevolge de bestreden beslissing binnen de zeven dagen het grondgebied van het Rijk dient te verlaten en zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Zij leidt hieruit af dat een repatriëring naar Italië dan ook iedere dag mag worden verwacht en de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. Verder verwijst zij naar het gegeven dat haar dochtertje ernstig ziek is en een intense medische opvolging noodzakelijk is. Verzoekende partij haar dochter is sinds 24 augustus 2012 opgenomen in het ziekenhuis. Verzoekende partij stelt dat een repatriëring naar Italië – die volgens haar thans ook onmogelijk is omdat haar dochtertje is opgenomen in het ziekenhuis en om medische gronden niet in de mogelijkheid is te reizen – de stopzetting van de behandeling van haar kind tot gevolg zal hebben, met nefaste gevolgen voor de gezondheidstoestand van het kind. Zij wijst erop dat het niet gegarandeerd is dat de in België opgestarte behandeling in Italië kan worden verdergezet en dat zij aldaar de vereiste medische zorgen zal krijgen. Zij stelt verder dat zij huidige vordering heeft ingesteld binnen de vijf dagen na het betekenen van de bestreden beslissing.

2.2.2.2. Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

Verwerende partij geeft ter kennis dat er geen sprake is van een imminente tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel en verzoekende partij ook niet van haar vrijheid is beroofd.

2.2.2.3. Het is niet betwist dat verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Zij blijft daarentegen wel in gebreke om aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van verzoekende partij en haar kind. Verzoekende partij en haar dochtertje zijn niet vastgehouden en verblijven evenmin een “*woonunit*” met het oog op een repatriëring. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op repatriëring. Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij en haar dochtertje binnen de zeven dagen het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten en zich dienen aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten blijkt niet dat het risico op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, *in casu* de repatriëring van verzoekende partij en haar dochtertje naar Italië, nakend is (zie in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.641). De verwijzing, zonder meer, naar het bevel om binnen zeven dagen het grondgebied te verlaten volstaat dan ook niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Ook waar verzoekende partij ter ondersteuning van het uiterst dringend karakter van haar vordering verwijst naar de gezondheidstoestand van haar kind, dient te worden gesteld dat uit haar uiteenzetting dienaangaande – die in wezen hierop neerkomt dat het kind een zeer ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingeval van repatriëring naar Italië omdat een verdere medische behandeling en opvolging aldaar niet gegarandeerd is – niet blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Een risico op repatriëring is immers niet nakend.

De Raad wijst er ook op dat indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel tijdens de gewone schorsingsprocedure imminent wordt, verzoekende partij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet kan vragen haar schorsingsverzoek

zo snel mogelijk te behandelen. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden dan samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Het afwijzen van huidige vordering wegens het ontbreken van de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid staat er dan ook niet aan in de weg dat verzoekende partij eventuele ernstige grieven ontleend aan het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 in voorkomend geval kan laten onderzoeken voorafgaand aan een eventuele gedwongen repatriëring naar Italië indien hiertoe alsnog zou worden besloten (zie in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.641).

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

I. CORNELIS